

1037 Gnefte Beh. af Fællesudv. Indst. ang. Forst. til Finantslov f. Finantsaaret 1877—78. 1038

denne Sag fulgtes den sædvanlige Fremgangsmaade, maatte begjære, at Sagen skulde behandles ved en særlig Lov og tages bort fra Finantsloven, og Folkethinget derefter forkaster denne særlige Lov, der indbringes til det, for paany at tvinge Sagen ind paa Finantsloven, da trænger en saadan Fremgangsmaade til en Forklaring. Der kan ikke være Tale om en Hævdelse af den konstitutionelle Ret, som en foregaaende aret Taler har nævnt som den, det i Hovedsagen kom Folkethinget an paa at hævde, Skattebevillingsretten; det kan der ikke være Tale om; det maa i Landstingets Dine se ud, som om man ikke vilde anerkjende Landstingets grundlovmæssige Berettigelse eller, hvis man erkjender den, vil vise Landstinget, at det ikke skal staa paa den, thi man vil faktisk ikke lade den gjælde. Det var derfor en Selvsølge, at Fællesudvalgets Flertal fra første Færd af maatte opstille som en Forbring for, at en Overenskomst skulde komme tilveie, at Mindretallet vilde gaa ind paa at udslette af Finantsloven saadanne Bestemmelser, om hvilke det ikke kan siges, at de naturlig henhøre under Finantsloven, og det maatte Fællesudvalget saa meget mere kræve, som det ikke synes mig at staa til at miskjende, at der i de senere Aar mere og mere viser sig en Tendens — jeg tør ikke sige, om den er aldeles bevidst, men faktisk synes Tendensen ganske vist at være tilstede — til at ville unddrage sig Behandling af Lovgivningsspørgsmaal ad den sædvanlige Vej, som er forudsat ved vor Forfatning, men derimod at ville tvinge den hele Lovgivningsvirksomhed ind paa Finantsloven, ganske imod, hvad der er Finantslovens Hensigt, en Fremgangsmaade, som jo ikke kan være Andet end i højeste Grad forværvelig for Sagens Behandling, ligesom den overhoved maa give Anledning til den alvorligste Konflikt. Til Syvende og sidst fremkom der jo ganske vist i Fællesudvalget en Antydning af, at man mulig vilde give efter med Hensyn til de Bestemmelser, som jeg her har omtalt, det vil sige tildels og under visse Betingelser. Det var kun delvis, at man antydede, at man vilde gaa ind derpaa. Man vilde lade Fordringen om, at Theatret skulde lukkes, falde, men i dens Sted vilde man have optaget en Bestemmelse paa Finantsloven, hvorefter den hidtil værende Ordning af Theatrets Forhold, en Ordning, der nu har henved 20 Aars Hævd og som blev indført ved en Overenskomst mellem alle Statsmagterne, skulde forandres, afløses af den

tidligere bestaaende Ordning, som den Gang fra alle Sider blev anset som uhenigtsmæssig. Imod den Fordring kan der jo i Virkeligheden fremsættes Indvendinger ganske fra det samme Synspunkt, som jeg allerede har nævnt, om end ikke i samme Grund som mod Theatrets Lukning. Hvad angaar Skolelærer spørgsmaalet, indskrænker den Indrømmelse, man har erklæret sig villig til, sig til at, man vilde tillade en Ompostering, som, naar man tager den i og for sig, er aldeles betydningsløs. Hvad man derimod erklærede, at man paa ingen Maade vilde frasalde, var, at der skulde indføres paa Finantsloven et nyt Reglement for Tillæg til Skolelærerlønningerne, et Reglement, hvori der fastsloges et ganske nyt Princip, hvorved hele Skolens Forhold til Staten, som den nu har bestaaet i en overmaade lang Tid og er bestemt ved Lov, blev forandret. Men dernæst er jo den hele antydede Villighed til Gstergivenhed gjort afhængig af den Betingelse, som tidt nok er bleven omtalt her, at Ministeriet skal fjernes. Man har forlangt, inden man vilde gaa ind paa overhoved nærmere Forhandlinger, hvoraf det kunde ses, hvortil den antydede Villighed kunde føre, at Udvalget i sin Helhed skulde meddele Ministeriet, at en Overenskomst vilde være umulig under det nuværende Ministerium. Ja, kom det kun an paa, at Ministeriet fik en Kundskab derom, kunde jo Mindretallet selv have givet Ministeriet denne Meddelelse. Naar det forlangtes, at hele Udvalget skulde give Ministeriet denne Meddelelse, var det jo aabenbart, at man vilde, at hele Udvalget skulde henstille til Ministeriet, at det skulde foretage de Skridt, som Mindretallet fandt nødvendige, for at en Overenskomst kunde komme i Stand. Det var jo i Virkeligheden umuligt, at Flertallet kunde gaa ind derpaa. Jeg tror, at man i Sandhed ikke tidt nok kan protestere imod den Doktrin, som bestandig, hvor meget den end modsiges, alligevel mere og mere udbredes med en Thærdighed, som synes mig at ville være anvendt bedre paa andre Steder, den Doktrin, at den Bestemmelse i Grundloven, som gaar ud paa, at det er Kongen, der udnævner og indsætter Ministre, i Virkeligheden kun skal have en væsentlig formel Betydning, det skal mest være en Formsig —, men at det derimod følger af de rigtige konstitutionelle Begreber, at det er Folkerepresentationen, og da navnlig det folkevalgte andet Kammer, som skal være bestemmende med Hensyn til Ministeriets Sammensætning. Det er jo aldeles vist, at Erfarin-